

Arrest

nr. 83 670 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 1 juli 2010 het Rijk binnen en dienden op 2 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 27 februari 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer S. A. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Stepanakert (Nagorno-Karabach), waar u ook woont. Uw vader is Azeri van origine en uw moeder van Armeense afkomst. U verklaart dat uw vader het Azerische staatsburgerschap heeft en uw moeder dat van de niet-erkende staat Nagorno-Karabach, net als u. U bent getrouwd met M. S. (O.V. X), met wie u twee minderjarige kinderen heeft: L. (O.V. X) en L. (O.V. X) S..

In 1988 vlucht uw vader N. M. uit Nagorno-Karabach naar Azerbeidzjan wegens zijn etnische origine. Vanaf dat moment hoort u niets meer van hem. Wegens uw half-Azerische afkomst wordt u vaak gepest op school. Op uw vijftiende beslist u daarom om de wapens op te nemen en deel te nemen aan de oorlog. Uw oorspronkelijke naam is A. M., maar gezien het etnische conflict in Nagorno-Karabach neemt

u in 1992 de naam van uw moeder, S., aan. In datzelfde jaar begint u uw legerdienst in uw deelrepubliek en vecht aan de zijde van de Armeniërs tegen de Azeri. Daarbij raakt u verschillende keren gewond. In september 1993 is uw legerdienst afgelopen, maar u blijft nog dienen tot 1995. In 1998 en 1999 gaat u aan het werk in de sector van de natuurlijke metalen. In 1999 wordt u door een commandant van het leger van Nagorno-Karabach, S.A., aangesproken. Hij vraagt u deel uit te maken van een speciale eenheid van het leger. U aanvaardt het voorstel. Uw eenheid moet Azerische soldaten kidnappen en overleveren aan de opsporingsdienst van uw leger.

Midden 2000 krijgt u een telefoon van uw vader, die op dat moment in Georgië is. Hij vertelt u dat hij zes maanden werd vastgehouden door de autoriteiten van Azerbeidzjan. Ze eisen van hem dat u uw vader inlichtingen over het leger van Nagorno-Karabach doorspeelt. Uw vader zegt u dat u bij een volgend telefoontje moet doen alsof u hem niet kent. Op het einde van dat jaar belt hij u nog eens, maar zoals afgesproken scheept u hem af. Op 5 oktober 2001 verliest u uw hand tijdens een gevecht, waarop u het leger verlaat. U start de procedure om als invalide erkend te worden. U ontvangt daarop een invaliditeitsuitkering.

Eind december 2002 komen een aantal van uw ex-collega's uit het leger bij u thuis langs. Ze vragen u mee te gaan, wat u ook doet. U wordt echter in een kelder gestopt. Gedurende twee dagen heeft u geen idee wat er gaande is. Dan laat een man u op een dictafoon uw telefoongesprekken met uw vader horen. Hij zegt u dat uw vaderland Nagorno-Karabach u nog nodig heeft en wil u inzetten als dubbelspion. U vraagt de man bedenktijd, waarop u vrijgelaten wordt. Eenmaal thuisgekomen, blijft u niet lang thuis, maar vertrekt onmiddellijk uit uw land. U gaat naar Armenië en zo naar Georgië. Na een paar dagen gaat u naar Rusland. Nog een paar dagen later gaat u naar Oekraïne waar u een vrachtwagen vindt die u naar Oostenrijk brengt. De hele weg legt u illegaal af. In Oostenrijk vraagt u verschillende keren asiel aan maar telkens zonder positief resultaat. Tijdens uw verblijf in Oostenrijk heeft u nog verschillende keren contact met uw vrouw en gaat uw moeder verschillende documenten ophalen bij de autoriteiten en administratieve instanties van Nagorno-Karabach, die ze u opstuurt naar Oostenrijk.

Op 6 januari 2003 belt u uw vrouw op en zegt haar dat u in Oostenrijk bent. Vanaf dat moment beginnen ook voor haar de problemen. Uiteindelijk zal zij u in 2006 of 2007 komen vervoegen in Oostenrijk. Jullie gaan samen naar België, waar jullie op 1 juli 2010 aankomen en de volgende dag een eerste asielaanvraag indienen. Op 2 augustus 2010 krijgt u echter een bevel om terug te keren naar Oostenrijk. Dat doen jullie echter niet en zonder België verlaten te hebben, doen jullie op 27 december 2011 een tweede asielaanvraag.

Uw moeder laat u weten dat de opsporingsdienst van het leger van Nagorno-Karabach nog vaak bij u thuis in Stepanakert langskomt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een origineel duplicaat van een attest van uw naamsverandering, uw origineel paspoort van de Sovjetunie, uw originele huwelijksakte, uw originele geboorteakte, twee originele attesten over uw woonstregistratie in Stepanakert, uw origineel schoolattest, twee originele schoolattesten van uw kinderen, de twee originele geboorteaktes van uw kinderen, vier originele foto's van u als soldaat, twee originele attesten van uw legerdienst, drie originele medische attesten en een originele brief van uw medesoldaten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de geheime dienst van het leger van Nagorno-Karabach vreest. U denkt dat u zal verdwijnen omdat u van vele (militaire) zaken op de hoogte bent. Uw probleem is er ook gekomen omdat u van Armeens-Azeri origine bent (CGVS p. 11). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste legde u incoherente verklaringen af over uw staatsburgerschap. Zo werden er op dit punt tegenstrijdigheden vastgesteld zowel tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen als tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaart u immers dat u van gemengde Armeens-Azerische origine bent, maar dat u het staatsburgerschap van de niet-erkende staat Nagorno-Karabach heeft (CGVS, p. 2-3) en niet dat van Armenië of Azerbeidzjan (CGVS p. 4). U verklaart dat ook uw vrouw en kinderen het staatsburgerschap van Nagorno-Karabach hebben (CGVS p. 4 & p. 8). Eerder had u ten opzichte van de Belgische asielinstanties nochtans verklaard dat u het Armeense staatsburgerschap heeft (eerste asielaanvraag: terugnameverzoek dd. 8.07.2010 vraag 6 + tweede asielaanvraag: CGVS-vragenlijst dd. 19.01.2012 p. 1 vraag 2.6 & DVZ-verklaring dd. 19.01.2012 vraag 6 – later gewijzigd in 'Sovjetrepubliek Armenië'). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, argumenteerde u: 'De eerste tolk was een Armeen en vroeg zich af wat ze moest noteren. Ze schreef Armeens, maar ze wist dat ik van Nagorno-Karabach was door mijn accent.' Deze argumentatie is echter niet afdoende, te meer omdat uw verklaringen u na afloop van elk van deze interviews ter goedkeuring werden voorgelezen en u telkens voor akkoord tekende. Bovendien werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw tweede asielaanvraag bij uw Verklaring in eerste instantie Republiek Armenië als nationaliteit genoteerd. Op uw aangeven werd dit later gecorrigeerd in 'Sovjetrepubliek Armenië'.

In ditzelfde kader verklaarde uw vrouw dat zowel zij als jullie kinderen het Armeense staatsburgerschap bezitten, terwijl u het staatsburgerschap van Azerbeidjan heeft en zelfs een paspoort van dat land bezit (CGVS vrouw, p. 2), wat in strijd is met uw eigen verklaringen als zouden jullie allemaal het staatsburgerschap van Nagorno-Karabach bezitten. Wanneer zij met deze tegenheid geconfronteerd wordt, repliceert ze 'ik ook, wij allemaal. Onze documenten worden nu in het Armeens ingevuld. Nagorno-Karabach wordt niet erkend als staat' (CGVS vrouw p. 2). Deze verklaring is echter ontoereikend om te verantwoorden waarom ze aanvankelijk verklaarde dat u het Azerische en zij en de kinderen het Armeense staatsburgerschap hebben. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Ten tweede blijkt u onvoldoende op de hoogte van de precieze oorzaak van uw problemen. In december 2002 zou u omwille van twee telefoons van uw vader, N. M., naar u (daterend van het jaar 2000) meegenomen zijn door de speciale dienst van het leger van Nagorno-Karabach. U verklaart dat uw vader reeds in 1988 uit Nagorno-Karabach gevlucht was naar Azerbeidjan wegens zijn Azeri origine. Pas in 2000 hoort u hem voor het eerst terug. U verklaart dat hij ondertussen misschien al overleed in 2009, al weet u dat niet zeker. U hoorde immers van kennissen in Wenen dat uw vader zou overleden zijn. Wie die kennissen zijn, kan u niet zeggen, enkel dat ze van Azerbeidzjan waren en het daarom wisten van uw vader. U verklaart dat uw vader u twee keer opbelde, een eerste keer in de herfst van 2000 en een tweede keer voor het einde van dat jaar. Hij liet u weten dat hij op het moment van het eerste telefoontje in Georgië was. Uw vader vertelt u aan de lijn dat hij zes maanden werd vastgehouden door de geheime dienst van Azerbeidzjan omdat die wist dat u bij het leger van Nagorno-Karabach was en ze zo informatie wilden bekomen. Welke informatie de Azeri precies via u te weten wilden komen, kan u niet zeggen. U verklaart ook niet te weten of uw vader zelf nog problemen had gekend nadat u weigerde mee te werken met de Azeri (CGVS p. 2 & p. 12-14). Al deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Als de vlucht van uw vader naar Azerbeidzjan, zijn vasthouding door de geheime dienst aldaar en zijn twee telefoons naar u daadwerkelijk aan de basis zouden liggen van uw eigen problemen, kan toch redelijkerwijs van u verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de hier beschreven elementen. U verklaart dat u niet geprobeerd heeft ergens meer te weten te komen over uw vader omdat u niet zou weten waar of hoe u dat zou kunnen doen (CGVS p. 14). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds contact heeft met uw moeder die in Nagorno-Karabach woont (CGVS p. 3), wat alvast een mogelijke bron van informatie zou kunnen zijn over uw vader. Bovendien verklaart u dat er bij u thuis een telefoonboek ligt met daarin heel veel nummers van de familieleden van uw vader, die onder andere in Rusland wonen (CGVS p. 16). Bijgevolg blijkt dat u over voldoende mogelijkheden beschikt om meer te weten te komen over uw vader, zijn verblijfplaats en wat er met hem gebeurd is. Het feit dat u heeft nagelaten dit te doen, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde dient gewezen te worden op een aantal eigenaardigheden in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen nadat u uw land verlaten had. Zo verklaart u dat de opsporingsdienst van het leger van Nagorno-Karabach onmiddellijk na uw vertrek nog vaak naar uw moeder thuis kwam op zoek naar u. Zelfs nadat ze haar appartement verkocht had en van familie een ander appartement huurde, werd ze nog bezocht (CGVS, p. 18). Het is echter bijzonder opvallend dat uw moeder, na het begin van de bezoeken van de ordediensten die van haar uw adres wilden weten (CGVS p. 18), nog herhaaldelijk naar officiële instanties trok om voor u een aantal documenten op te halen, die u naar eigen zeggen nodig had voor uw asielaanvragen in Oostenrijk, en daarbij nooit problemen ondervond (CGVS p. 3-4 & p. 6-7). Zo verkreeg u via haar een duplicaat van het attest van uw naamsverandering (document 3 in administratief dossier), uw geboorteakte (document 2 in administratief dossier), twee attesten van uw woonregistratie in Stepanakert (documenten 4 & 9 in administratief dossier), uw schoolattest en die van uw kinderen (documenten 5 & 8 in administratief dossier) en de geboorteakte van uw zoon (document 7 in administratief dossier). Als uw moeder na uw vertrek effectief nog bezoeken kreeg van de autoriteiten van Nagorno-Karabach die op zoek waren naar u, is het weinig geloofwaardig dat zij bij diezelfde autoriteiten nog probleemloos deze documenten (op uw naam) zou hebben verkregen. Wanneer u met deze vaststelling geconfronteerd wordt, argumenteert u: 'dat zijn verschillende diensten, de militaire en de burgerlijke. Ze vertellen dat toch niet op tv dat ze zoeken naar een bepaalde persoon. Ik word toch niet federaal gezocht' (CGVS, p. 18). Deze argumentatie is echter niet afdoende. Het feit dat u uw moeder überhaupt aan een dergelijk risico blootstelt, ondergraaft in belangrijke mate de ernst van de door u verklaarde vrees.

Dat u daadwerkelijk problemen zou hebben met de geheime dienst van het leger van Nagorno-Karabach, wordt bijkomend ondermijnd door uw verklaring dat u van het Ministerie van Defensie van Nagorno-Karabach nog zonder problemen een invaliditeitsuitkering kreeg uitbetaald tot uw vertrek naar Oostenrijk (CGVS p. 10).

Nog in dit verband is het opvallend dat uw vrouw verklaarde vanaf uw vertrek (2002) tot haar eigen vertrek (2007) jaarlijks 3 à 4 keer naar haar tante in Hrazdan (Armenië) ging met de kinderen telkens ze het slecht had (CGVS vrouw p. 3). Welnu, aangezien zij steeds terugkeerde naar Stepanakert (Nagorno-Karabach), de plaats waar ze naar eigen zeggen vaak werd opgezocht in verband met u, wordt de geloofwaardigheid van deze bezoeken ernstig in diskrediet gebracht. Het is

namelijk weinig plausibel dat iemand die vaak lastiggevallen wordt omwille van de problemen van haar man, nog steeds zou terugkeren naar de plaats waar die problemen zich herhaaldelijk zouden blijven voordoen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Tot slot werd er nog een belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande uw arrestatie in december 2002. Zo verklaart u hieromtrent dat u op een dag in december 2002 's middags werd meegenomen en de volgende dag 's avonds werd vrijgelaten; u bent dus één nacht weggebleven van thuis (wat u tijdens het gehoor verduidelijkt op een tijdslijn) (CGVS p. 14-15). Uw vrouw daarentegen verklaart dat u in totaal drie nachten werd vastgehouden (CGVS vrouw p. 7). Hiermee geconfronteerd, verklaart ze 'na zoveel tijd weet ik niet hoe lang dat was. Ik vind dat niet belangrijk hoe lang hij in totaal weg bleef' (CGVS vrouw p. 7). Deze verklaring is echter ontoereikend. Aangezien uw arrestatie raakt aan de kern van uw asielrelaas (kort daarna vluchtte u immers weg uit uw land), kan gesteld worden dat deze gebeurtenis wel belangrijk is – in tegenstelling tot wat uw vrouw beweert – en dat van u en uw vrouw dus redelijkerwijze verwacht kan worden dat jullie daar gelijklopende verklaringen over afleggen. Ook haar verklaring als zou het al lang geleden zijn en ze daarom niet meer zou weten hoeveel nachten u vastgehouden werd, is weinig overtuigend. Ze kon zich immers wél nog bijzonder goed herinneren wat haar zelf zou overkomen zijn op 6 januari 2003 en daar uiterst gedetailleerde verklaringen over afleggen (i.e. de inval bij haar thuis waarbij een geweerpatroon werd gevonden) (CGVS vrouw p. 7-8), amper enkele weken nadat u gearresteerd was in december 2002. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze arrestatie (nochtans dé gebeurtenis waarna u uit uw land wegluchtte) op fundamentele wijze ondermijnd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen in verband met uw vader, uw arrestatie, het verdere verloop van uw problemen na uw vertrek uit uw land en uw staatsburgerschap dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u problemen hebben met de geheime dienst van het leger van Nagorno-Karabach omdat u teveel informatie heeft en omdat u van Armeens-Azeri origine zou zijn. De documenten die u neerlegt zijn niet van dien aard dat ze deze vaststellingen in uw voordeel zouden kunnen wijzigen. Uw Sovjetpaspoort, het attest van uw naamswijziging, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en die van uw kinderen, de twee registratiebewijzen in Stepanakert en uw schoolattest en die van uw kinderen bevatten immers louter persoonsgegevens over u en uw kinderen en informatie over jullie opleiding en verblijfplaats. De foto's en de attesten van uw legerdienst bevestigen dat u actief bent geweest in het leger van Nagorno-Karabach, maar tonen op geen enkele wijze aan dat u daar de problemen ondervonden zou hebben die u aanhaalt. De medische attesten en de brief van uw medesoldaten tonen aan dat u als soldaat verschillende keren gewond raakte tijdens de gevechten in Nagorno-Karabach, maar zoals u zelf aangeeft, zijn deze verwondingen niet de reden waarom u gevlucht bent uit uw land (CGVS p. 9-10). Aldus kunnen deze documenten de door u aangehaalde asielmotieven niet staven. Voor de volledigheid dient in dit verband overigens opgemerkt te worden dat u op 5 oktober 2001 gewond raakte aan uw hand, die daardoor geamputeerd werd. Daarop verliet u het leger. U verklaart dat de wonde aan uw hand niet geregistreerd werd omdat u voor een geheime eenheid van het leger werkte (CGVS p. 9). Even later blijkt dat één van deze medische attesten (document 12 in administratief dossier) wel degelijk melding maakt van de amputatie van uw hand, waarop u toegeeft dat er wel een bewijs van bestaat, meer bepaald dat van de operatie in het militaire ziekenhuis (CGVS p. 9-10).

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, M.S. (O.V. 6.651.055), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw S.M. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeense staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Stepanakert (Nagorno-Karabach), waar u ook woont. U bent getrouwd met A.S. (O.V. 6.651.055), met wie u twee minderjarige kinderen heeft: L. (O.V. 6.651.055) en L. (O.V. 6.651.055) S.. Nadat uw man op 5 oktober 2001 een hand verliest tijdens een gevecht in het conflict in Nagorno-Karabach, verlaat hij het leger van Nagorno-Karabach en volgt de procedure om zich als invalide te laten erkennen. Eind december 2002 komen mensen van zijn werk langs bij hem thuis. Hij wordt meegenomen en de autoriteiten verlangen dat hij voor hen gaat werken. Drie nachten blijft hij weg en eenmaal hij thuiskomt, verdwijnt hij alweer snel. U zal hem pas op 6 januari 2003 opnieuw horen wanneer hij u opbelt en u zegt dat hij in Oostenrijk is. Kort na deze telefoon komen mensen in burger naar uw huis met een huiszoekingsbevel. Ze vinden een patroon van een geweer en zeggen dat u alleen op basis daarvan kan veroordeeld worden. Ze willen eigenlijk dat uw man terugkeert naar huis.

Vanaf dat moment komen ze nog vaak langs en vanaf diezelfde periode gaat u vaak naar uw tante in Hrazdan (Armenië) om er tot rust te komen. Voor de rest blijft u echter altijd in Stepanakert wonen met de kinderen.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 2 juli 2007. U gaat van Stepanakert met de bus naar Yerevan van waar u met het vliegtuig naar Sint-Petersburg (Rusland) gaat op 3 juli 2007. De volgende dag vliegt u verder naar Wenen (Oostenrijk), waar u een asielaanvraag doet en uw man vervoegt. Vanaf dan blijft u bij uw man en komt zo op 1 juli 2010 in België terecht, waar u de volgende dag een eerste asielaanvraag doet. Op 2 augustus 2010 krijgt u een bevel om terug te keren naar Oostenrijk. Dat doen jullie echter niet en zonder België verlaten te hebben, doen jullie op 27 december 2011 een tweede asielaanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van de eerste pagina's van uw Armeens paspoort voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

U verklaart dat u zich voor uw asielaanvraag enkel beroept op de problemen van uw man (CGVS p. 5). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De eerste pagina's van uw Armeens paspoort bevatten louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze niets aan deze beslissing.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. De verzoekende partijen roepen de "*Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht iuncto art. 1 van het Verdrag van Genève*" in.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) hebben

tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van de verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.2. Verzoekers verklaren afkomstig te zijn van Nagorno-Karabach. Verzoeker verklaarde dat zijn vader Azeri is, en dat zijn moeder van Armeense afkomst is. Verzoeker nam deel aan de oorlog, vocht aan de zijde van de Armeniërs tegen de Azeri, en na het beëindigen van zijn legerdienst werd hij in 1999 benaderd door een commandant die wilde dat hij deel ging uitmaken van een speciale eenheid. Daarna werd hij gebeld door zijn vader die in Azerbeidzjan woont en hem zei dat de autoriteiten daar wilden dat hij hen informatie bezorgde over het leger. Toen werd hij echter opnieuw benaderd door het Armeense leger, dat hem confronteerde met zijn conversaties met zijn vader en wilde dat hij ook voor hen zou werken en dus dubbelspion werd.

3.3. De asielaanvraag werd afgewezen omdat het asielrelaas ongeloofwaardig voorkomt omwille van talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers hun verklaringen, en bovendien blijkt uit het dossier dat de verzoekende partijen kunnen rekenen op de steun van hun nationale autoriteiten. Aangezien verzoekster haar asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als diegene van haar man werd ook wat haar asielaanvraag betreft een weigeringsbeslissing getroffen.

3.4. De verzoekende partijen menen dat *“Het moge onstuitbaar vaststaan dat door verzoeker neergelegde overtuigingsstukken de door hem aangehaalde objectieve feiten zonder meer aannemelijk maken, in tegenstelling door wat verwerende partij wordt aangehaald.”* Verzoeker stelt dat hij *“heeft de kern van de precieze oorzaak van zijn problematiek uitbundig aan verwerende partij gepresenteerd”* en meent dat verwerende partij *“tracht zeer duidelijk spijkers op zeer laag water te zoeken”*. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat zij zich vastpint *“op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn, en deze flauwe argumenten zouden niet als beslissende factoren worden gehanteerd, met dien verstande dat er van fundamentele tegenstrijdigheden zoals door verwerende partij wordt aangehaald in de bestreden beslissingen op p. 2 in fine en p. 3 lid 1,2,3,4 en 5, in casu geen sprake van kan zijn waardoor voormelde motivering tevens als niet afdoende draagkrachtig en deugdelijk dient te worden geëtiketteerd.”*

3.5. Verzoeker legde een Sovjet-paspoort, zijn huwelijksakte, zijn geboorteakte en de geboorteakten van zijn kinderen, een attest van naamsverandering, attesten van zijn domiciliering, schoolattesten, medische attesten, attesten van zijn legerdienst, foto's als soldaat, en een brief van mede-soldaten neer.

3.6. De commissaris-generaal verwijt verzoeker geen eenduidige verklaringen te hebben afgelegd over zijn staatsburgerschap.

3.6.1. Verzoeker voert aan dat hij *“heeft ten tijde van zijn asielaanvraag zijn origineel passpoort van de Sovjet-Unie naar voren gebracht. Uit een lezing van de beëdigde vertaling van deze Sovjet-passpoort blijkt trouwens dat verzoeker daadwerkelijk over de Armeense nationaliteit bezit en zulks wordt geakteerd in een passpoort van de Sovjet-Unie. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij verwerende partij aan te geven over de staatsburgerschap van Nagorny-Karabach te bezitten kan worden verklaard door het feit dat de onafhankelijkheid van Nagorny-Karabach tot op heden door geen enkele staat wordt erkend en dat de bevolking in Nagorno-Karabach zichzelf niet als Azerbeidzjaanse staatsburgers beschouwt. Nagorno-Karabach kent desalniettemin een eigen staatsburgerschap toe, dewelke is opgenomen in de Wet op de basisbeginselen van het staatsburgerschap van de Republiek*

Nagorno-Karabach van het jaar 1992. De autoriteiten van Nagorno-Karabach geven eigen identiteitsdocumenten af, doch is verzoeker niet in geslaagd om deze documenten te bemachtigen. Sedert het jaar 2004 tonen staatsburgers van Nagorno-Karabach hun identiteit aan met het Armeense paspoort, dat tevens als reisdocument voor buitenlandse reizen kan worden benut. M.a.w.: een staatsburger van Nagorno-Karabach bezit tevens over de Armeense nationaliteit aangezien deze tevens over een Armeense paspoort kan beschikken. Verwerende partij gaat bij de beoordeling van de nationaliteit van verzoeker totaal in de mist door onwetendheid en hanteert haar gebrek aan kennis als een gefundeerde tegenstrijdigheid welk kant noch wal raakt. Verzoeker heeft tijdens zijn asielrelaas glashelder gesteld dat hij van gemengde Armeens-Azerische etnische origine is. Dit gegeven wordt niet betwist door verwerende partij. Verzoeker heeft daarenboven aangegeven dat hij de Armeense nationaliteit bezit, Zulks blijkt alleen al uit de voorgelegde Sovjet-passpoort, indien verwerende partij even bij de lezing hiervan zou hebben stilgestaan. Het feit dat hij vervolgens tijdens zijn verhoor aangeeft dat hij over de staatsburgerschap van Nagorno-Karabach zou bezitten staat gelijk aan de staatsburgerschap van Armenië en omgekeerd, zoals hierboven uiteengezet.”

3.7. Verzoekers toelichtingen over de situatie in Nagorno-Karabach kunnen de incoherente verklaringen van verzoeker zoals opgenomen in het administratief dossier niet toelichten. Immers is niet aannemelijk dat een oud-militair niet eenduidig zijn nationaliteit kan geven te meer nu hij bij zijn eerste asielaanvraag wel in staat was om duidelijk aan te geven dat hij de Armeense nationaliteit bezit. Verzoekers bewering op het CGVS dat hij net als zijn vrouw en kinderen het staatsburgerschap van Nagorno-Karabach bezit is niet ernstig, noch is verzoeksters houding waar ze eerst volhoudt dat *“zij en hun kinderen het Armeense staatsburgerschap bezitten”* en *“verzoeker het staatsburgerschap van Azerbeidjan heeft en zelfs een paspoort van dat land bezit”* (CGVS vrouw, p. 2) en dit achteraf wijzigt nadat ze geconfronteerd werd met de gewijzigde verklaringen van haar man in *“allemaal het staatsburgerschap van Nagorno-Karabach”*. De Raad ziet het nut niet in van dergelijke verklaringen nu uit de door verzoekers neergelegde documenten duidelijk blijkt dat ze de Armeense nationaliteit hebben. Het ondergraaft hun geloofwaardigheid. Er zijn geen redenen om de vrees voor vervolging niet af te wegen ten opzichte van Armenië.

3.8. Indien verzoeker verklaart dat zowel Armenië als Azerbeidzjan hem als spion wenste en hij daarom asiel aanvraagt dan kan verwacht worden dat hij dit eenduidig kan toelichten. Dit is niet het geval. Los van de mogelijke inlichtingen die hem gevraagd zouden worden en waarvan verzoeker beweert *“Het is denkkelijk niet courant dat spionnen op voorhand worden verwittigd van de activiteiten en de te vergaren informatie in hun verdere carrière als spion....”*, dient verzoeker toe te lichten waarom hij wordt aangesproken om spionage-opdrachten te vervullen. Verzoekers verklaringen hieromtrent zijn ondermaats en niet concreet. Verzoekers bewering dat hij *“duidelijk tijdens zijn asielrelaas [heeft] aangegeven dat hij problemen ondervond omwille van zijn relatie met de geheime opsporingsdienst van het leger van Nagorno-Karabach”* wordt niet concreet onderbouwd. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat verzoeker staatsgeheimen of informatie over staatsbelangen had of kon krijgen. Dit klemmt te meer nu hij eerst stelde dat zijn verwonding en handamputatie in het geheim gebeurde omwille van zijn geheime militaire activiteiten terwijl hij zelf medische attesten neerlegt waaruit het tegendeel blijkt.

3.9. De Raad ziet evenmin in dat verzoeker die geen contact had met zijn vader toch door hem wordt gecontacteerd en dan nog met het vertrouwelijk bericht dat de Azerische autoriteiten zijn militaire activiteiten kennen en wensen dat hij voor hen zou spioneren, waarop de contacten met de vader opnieuw verbroken worden en hij intussen vermoedelijk gestorven is. Dergelijke werkwijze komt weinig professioneel voor, noch kan worden gezien hoe verzoeker al diende te geloven dat zijn vader in naam sprak van de Azerische autoriteiten of dat verzoeker enig nut voor hen kan hebben. Evenmin kan verzoeker toelichten hoe hij concreet diende te reageren en hoe, indien hij op hun vraag wenste in te gaan, dit zou verlopen. Ten slotte kan niet worden ingezien waarom de Armeense autoriteiten verzoeker aanspreken om te spioneren wanneer hij, althans volgens zijn beweringen, reeds deel uitmaakt van een geheime speciale legereenheid waarbinnen hij “geheime” taken moet uitvoeren. Verzoekers argument dat dit reeds lang geleden is, kan zijn onwetendheid en incoherentie niet toelichten. Immers verzoeker gaat eraan voorbij dat dergelijke feiten een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven, en dan ook in het geheugen gegrift zouden zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Dat de *“feiten zich jarenlang geleden hebben afgespeeld”* vormt dan ook geen aanvaardbare verklaring voor de onduidelijkheden in de verklaringen van verzoeker en evenmin in deze van zijn echtgenote over de gevangenneming.

3.10. De geloofwaardigheid van verzoekers hun asielmotieven wordt verder onderuitgehaald door de vaststelling dat blijkt uit verzoekers hun verklaringen dat zij konden rekenen op de steun van de autoriteiten van Nagorno-Karabach.

3.11. De verzoekende partijen voeren aan *“Dat verzoekers moeder diverse stukken in het burgerrechtelijk kader probleemloos kon bemachtigen en dezer per geheime weg aan verzoeker heeft doen geworden, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De stelling van verwerende partij dat bijgevolg de blootstelling van verzoekers moeder aan dergelijke risico de ernst van de door verzoeker verklaarde vrees aantast slaat nergens op.”*

3.12. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de *“geheime opsporingsdienst van het leger van Nagorno-Karabach”* dermate onprofessioneel te werk gaat dat zij voorbij gaan aan het *“burgerrechtelijk kader”*. Evenmin kan de vergelijking gevolgd worden met *“de situatie van seriemoordenaar R.J. wiens loon word(t) uitbetaald tijdens zijn gehele Assisenproces”*. Er kan enkel blijken dat indien verzoeker internationale bescherming moet zoeken omdat hij vervolgd wordt in de zin van het Vluchtelingenverdrag en volgens hem omdat hij staatsgevaarlijk is en spioneert voor een vijandig land waarmee oorlog is gevoerd, het niet aannemelijk is dat dezelfde instanties zijn situatie niet doorgelicht hebben vooraleer hij werd aangesproken voor spionage en hij aldus tot aan zijn vlucht nog steeds een invaliditeitsuitkering kreeg toegekend.

3.13. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij eerst alle mogelijke vormen van nationale bescherming waarop hij aanspraak maakt, uitput alvorens naar het buitenland te vluchten en internationale bescherming aan te vragen wat niet wordt aangetoond. Verzoekers asielrelaas komt verzonnen voor.

3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers vragen in het verzoekschrift om *“Minstens aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen conform art. 48/4 van de Vreemdelingenwet”* doch voeren hiervoor geen specifieke argumenten aan.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK